

Arrest

nr. 219 980 van 18 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 oktober 2016 en dient op 13 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 9 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een etnische Pashtoun en een gelovige soenniet te zijn. U stelt geboren te zijn op 10 december 1999 in het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz. U hebt nergens anders gewoond in Afghanistan. U verklaart nooit naar school geweest te zijn. Uw enige job was het helpen van de landbouwers gedurende twee maanden, voor de rest bleef u thuis. Uw vader werkte voor Hezb-i-islami toen hij werd benaderd door andere leden van de partij om zijn zonen te laten werken voor hen. Uw vader ging hier niet op in en stopte met werken voor hen. Uw vader is dan beginnen werken bij commandant Zalmai van de Afghaanse lokale politie (arbaki's). U kreeg dan regelmatig bezoeken van de taliban die wilden weten waarom uw vader was weggegaan en waar uw broers A. A. S. (...) ((...)) en M. T. S. (...) ((...)) naartoe waren. Uw ouders en u waren bang dat ze u zouden meenemen uit de moskee. Daarom heeft uw vader uw vertrek uit uw land geregeld. U weet niet wanneer u vertrokken bent, maar het was na de grote Eid in het jaar 1394 (23 september 2015). U kwam aan in België op 11 oktober 2016 en diende uw asielaanvraag in op 13 oktober 2016.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de Belgische verblijfstitels van uw broers A. A. S. (...) en M. T. S. (...) voor en een brief van een pedagoge van het Oriëntatie en Observatiecentrum in Steenokkerzeel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recent verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in de door u beweerde regio van herkomst te ontoereikend is om aan uw beweerde langdurig verblijf in de regio van de stad Kunduz van de gelijknamige provincie in Afghanistan, enig geloof te hechten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde initieel dat u geboren werd op 13 december 1999 (Fiche bureau Minteh 12 oktober 2016). Twee weken later werd er echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Ziekenhuis St-Rafaël van de KU Leuven dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 26 oktober 2016 ouder was dan 18 jaar waarvan 20.6 jaar met een standaarddeviatie

van twee jaar een goede schatting is. Bij uw gehoor op het CGVS bleef u aanvankelijk echter volhouden dat u geboren werd in 1999 (CGVS 19 september 2017, p. 5). Toen u later geconfronteerd werd met de uitspraak van uw broer A. A. S. (...) die verklaarde dat u een jaar jonger was dan hem (CGVS X, 21 augustus 2012, p. 8) en dat u dan geboren zou zijn in 1997, gaf u wel plots aan dat dit zou kunnen kloppen (CGVS, p. 24-25). Deze vaststelling houdt al een eerste negatieve indicatie in van uw asielrelaas.

Ten tweede moet ook worden opgemerkt dat uw kennis over de belangrijke personen in uw regio onvoldoende is. Zo kent u wel de gouverneur van Kunduz ten tijde van uw beweerde vertrek, namelijk Omar Safi maar weet u niet, ook niet bij benadering hoelang hij al gouverneur zou zijn geweest en wie er voor hem gouverneur was (CGVS, p. 7). Nochtans was Omar Safi nog geen jaar voor uw vermeend vertrek uit Kunduz gouverneur geworden en volgde hij Ghulam Baghlani op die op zijn beurt bijna twee jaar gouverneur was. Het is vreemd dat u enkel de naam kan geven van de toenmalige gouverneur maar hier niets meer kan over vertellen. Dit doet het CGVS vermoeden dat u deze informatie vanbuiten geleerd heeft in plaats van de gebeurtenissen effectief beleefd te hebben. Ook uw kennis over de plaatselijke commandanten van de Afghaanse lokale politie (arbaki) is ontoereikend om het CGVS te overtuigen dat u wel degelijk recent in de door u aangehaalde regio verbleven heeft. Nochtans staan de arbaki's centraal in uw asielrelaas. U haalt commandant Zalmay en commandant Janagah aan als commandanten van de arbaki's (CGVS, p. 15-16). Over deze commandanten werd echter niets teruggevonden. Bovendien kent u Mir Alam Khan niet (CGVS, p. 16). Mir Alam Khan wordt door vele waarnemers als de sterkste man in Kunduz gezien die het plaatselijke veiligheidsbeleid sterk beïnvloedt (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd).

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat uw kennis over de personen die het dagelijkse leven bepalen in het door u beweerde district van herkomst, namelijk Imam Sahib in de provincie Kunduz, onvoldoende is. Zo haalt u Amandullah Ibrahimi aan als veiligheidscommandant. U weet niet hoelang hij al verantwoordelijke was en wie er voor hem gekomen zou zijn. U stelt dat Amanuladin Quraishi politiehoofd van het district Imam Sahib was. (CGVS, p. 15). Over Amanuladin Quraishi kan u ook geen info geven hoelang hij politiehoofd zou zijn en wie er voor hem gekomen zou zijn. Opmerkelijker nog is dat u geeneens weet tot welke etnische groep hij behoorde. Tot twee keer toe antwoordde u naast de vraag vooraleer te moeten onderkennen geen idee te hebben van diens etniciteit (CGVS, p. 15). (CGVS, p. 15). Als districtshoofd noemt u verkeerdelijk Ahminullah Ibrahimi (CGVS, p. 26). Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Amanullah Quraishi districtshoofd is van het district Imam Sahib en geen politiehoofd zoals door u beweerd werd. Bijgevolg kan ook Ahminullah Ibrahimi niet het districtshoofd geweest zijn zoals u opperde. Over deze persoon werd geen verdere info teruggevonden. Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat u Abdul Rauf Ibrahimi niet kent (CGVS, p. 26, 28). Dit is opmerkelijk aangezien hij tot de invloedrijke Ibrahimi familie behoort die de facto over het Imam Sahib district heersen. Hij is niet alleen lid van het Afghaans parlement voor de provincie Kunduz maar tevens de woordvoerder van het lagerhuis. Zijn vader en een broer werden tijdens een buzkashi wedstrijd in uw district om het leven gebracht twee jaar voor uw beweerde vertrek. U heeft geen weet van dit incident (CGVS, p. 28). Er kan worden verwacht dat u toch enige kennis zou hebben over deze persoon en de incidenten verbonden aan zijn familie. Dat u hier niets over zou opgevangen hebben indien u daadwerkelijk in dit district leefde op dat moment, is ronduit ongeloofwaardig (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd).

Ten derde kan u ook geen info geven over andere belangrijke gebeurtenissen in uw regio die recent gebeurd zouden zijn in uw district Imam Sahib. U verklaart geen weet te hebben van gevechten tussen de overheid en taliban in uw regio, u haalt enkel aan dat de taliban al heel lang aanwezig was in de bazaar en de dorpen maar dat u niet weet wanneer dit was (CGVS, p. 25). U meende ook dat de taliban al "sinds lang" de controle had over uw district (CGVS, p. 24). Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat de aanwezigheid van de taliban in uw district eerder beperkt was het jaar voor uw vermeende vertrek uit Afghanistan. Sedert de eerste ronde van de laatste presidentiële verkiezingen in Afghanistan (maart 2014) verslechterde de veiligheidssituatie substantieel in de provincie. Dit kan bezwaarlijk een heel lange periode genoemd worden. Voordien werd uw district als een van de veiligste districten van de provincie beschouwd. Indien u werkelijk aanwezig was in Imam Sahib district in de door u aangehaalde periode zou u dit zeker moeten weten. Vervolgens moet ook worden opgemerkt dat u initieel verklaarde dat u geen weet heeft van incidenten die in het laatste jaar voor uw vertrek gebeurd zouden zijn (CGVS, p. 25-26). U haalt later aan dat er een zelfmoordaanslag was in de bazaar op een rijstmarkt en een explosie bij de Amu-rivier, hierover werd echter geen verdere informatie teruggevonden. Het opmerkelijkste echter is dat u blijkbaar geen weet heeft van de aanslag op de

toenmalige politiecommandant Abdul Qayum Ibrahimi waarbij ook zijn vader omkwam, twee jaar voor uw vermeend vertrek uit Afghanistan. U voert daarentegen wel aan dat u weet heeft van een aanslag in de Basus-regio van Imam Sahib op een buzkashi-veld maar u weet niet wanneer dit gebeurd zou zijn. U oppert dat hierbij een zekere Khanaka omgekomen is maar u weet niet meer over hem dan dat hij een belangrijk persoon was (CGVS, p. 25, 27). Naar alle waarschijnlijkheid refereert u aan dezelfde zelfmoordaanslag maar het is erg bevreemdend dat u niet zou weten dat hierbij de politiecommandant van uw district omgekomen zou zijn samen met zijn vader en enkele anderen (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd).

Verder blijkt de algemene kennis over uw regio gebrekkig. Zo weet u niet wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 8). Zoals eerder aangehaald was dit echter een erg woelige periode in uw regio. Het is dan ook erg vreemd dat u geen enkele indicatie heeft wanneer deze verkiezingen plaats zouden gevonden hebben. Ook opmerkelijk is dat u aanhaalt dat u naar de kliniek Utublaqo ging in Ali Berdi (CGVS, p. 13-14, 26-27) maar dat u geen weet heeft van andere klinieken in het Imam Saheb district. Nochtans blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat er ook in uw eigen dorp Aq Masjed een basis gezondheidscentrum was van dezelfde orde als die in Ali Berdi is. Uw bewering dat het basis gezondheidscentrum van Ali Berdi de enige kliniek in uw district was is daarenboven pertinent onjuist, er zijn verschillende klinieken in uw district. Daarenboven zijn ook uw verklaringen over de taliban in uw regio ongeloofwaardig. Zoals hierboven aangehaald verklaart u dat de taliban al gedurende een lange periode aanwezig was in uw district, maar desondanks kende u geen enkele talib van uw regio (CGVS, p. 24). U heeft zelfs geen weet wie de leider van de taliban in Kunduz was. Nochtans was Mullah Abdul Salam gekend in Kunduz als degene onder wiens leiding de taliban de regio onstabiel gemaakt heeft en was hij ook verantwoordelijk voor de val van de stad Kunduz in eind september 2015 (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd).

Ten slotte dient ook opgemerkt worden dat u ook geen enkele indicatie kan geven aan het CGVS wanneer u precies Afghanistan verlaten zou hebben en legt u hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde initieel dat u voor uw vlucht naar België nooit eerder in het buitenland verbleven had (CGVS, p. 13). Bij confrontatie met de verklaring van uw broer dat u al gevlucht was uit Afghanistan ten tijde van zijn gehoor in 2012 (CGVS 11/5203, 21/08/2012, p.8), gaf u toe dat u inderdaad met uw broers Ibrahim en Ashoqullah al eerder naar Iran was geweest, maar beweerde u dat u werd opgepakt en teruggestuurd (CGVS, p. 23). Het feit dat u dit eerst trachtte verborgen te houden voor het CGVS is op zich al een negatieve indicatie voor uw asielrelaas en doet het CGVS vermoeden dat u al langere tijd Afghanistan ontvlucht heeft dan wat u nu beweert. Als excuus roept u in dat u niet goed begreep wat het CGVS bedoelde (CGVS, p. 23). Dit is op zich geen afdoend excuus, ook al omdat u zowel bij de DVZ als bij het CGVS eerder had verklaard dat u nooit ergens anders verbleven had dan in uw eigen dorp (Verklaring DVZ, 29/12/2016, vraag 10; CGVS, p.5). Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u precies Afghanistan verlaten zou hebben. Het is op zich al vreemd dat u verklaart dat u pas na de Eid van 1394 vertrokken zou zijn maar niet kan zeggen of het langer of minder lang was dan een maand na de Eid (CGVS, p.23, 25). De grote Eid of Eid-al-adha vond plaats in Afghanistan in 1394 op 23 september 2015 (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaart dat de taliban pas na uw vertrek de stad Kunduz zou hebben overgenomen (CGVS, p. 24-25). De stad Kunduz werd in 2015 voor de eerste keer sinds de val van het talibanregime in 2001 overgenomen door de taliban op 28 september 2015, vijf dagen na de Eid-al-adha. Bij confrontatie dat het opmerkelijk is dat u na de grote Eid van 1394 vertrokken zou zijn, maar voor de val van Kunduz en dat u niet preciezer kan zijn over wanneer u dan precies vertrokken was, verklaart u dat u dit niet kon weten omdat u geen televisie of elektriciteit had (CGVS, p. 25). Dit is echter geen voldoende verklaring voor deze opmerkelijke lacune in uw asielrelaas. Aangezien deze gebeurtenissen elkaar hebben opgevolgd in enkele dagen, kan men van u verwachten dat u kan duiden of u een maand na de grote Eid of minder lang in Afghanistan zou zijn gebleven los van televisie of radio.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat u een jaar in Duitsland verbleven heeft zonder er asiel aan te vragen (CGVS, p. 13). Van iemand die zijn land ontvlucht op zoek naar bescherming kan verwacht worden dat hij die bescherming ook onmiddellijk vraagt zodra hij daartoe in de mogelijkheid verkeert.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de Belgische verblijfstitels van uw broers Ali Akbar en Mohammad Taher voor en een brief van een pedagoge van het Oriëntatie en Observatiecentrum (OOC)

in Steenokkerzeel. Deze hebben echter niets met uw asielrelaas te maken en ondersteunen deze dan ook niet. De Belgische verblijfstitels van uw broers zijn hoogstens een indicatie van uw identiteit, die hier op zich niet betwist wordt. Uw brief omtrent uw psychologische begeleiding in het OOC Steenokkerzeel heeft in de eerste plaats betrekking op de eventuele behandeling van uw asielaanvraag in Hongarije en klachten van posttraumatische stress die u al in Duitsland ondervond en werd gebaseerd op uw verklaringen. Dit is echter geen medisch bewijs die de tekortkomingen in uw asielrelaas zou kunnen verklaren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Imam Saheb gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoor op de zetel van het CGVS dd. 19 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van spreken van de waarheid opdat de commissaris-generaal uw situatie volledig zou begrijpen en correct zou kunnen beoordelen. U werd in de loop van uw gehoor ook opnieuw gemeld dat het geen probleem zou zijn voor uw asielrelaas indien u eerder uit Afghanistan zou vertrokken zijn, maar dat u dit dan wel moest melden (CGVS 19 september 2017, p. 25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op

een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw broers A. A. S. (...) (O.V. X; CG X) en M. T. S. (...) (O.V. X; CG X) op 24 september 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werden. Het CGVS benadrukt evenwel dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij de motieven die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat:

“A. Voorafgaand

1. Een vluchteling is elke persoon die “uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren” (Artikel 1A2 Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen).

Verweerster besluit ten onrechte dat verzoeker niet aan deze definitie zou voldoen.

2. Verweerster ten onrechte in de veronderstelling dat verzoeker liegt wanneer hij stelt dat QALA SHAIKH zijn actuele plaats van herkomst is, zodat zij op die basis ten onrechte de asielaanvraag van verzoeker afwijst.

Meer in het bijzonder is verweerster ten onrechte van oordeel dat:

(1) Het feit dat verzoeker volgens de leeftijdtest ouder zou zijn dan hij zelf voorhoudt en negatieve indicatie zou zijn voor zijn asielaanvraag – quod certe non, (2) Verzoeker een abnormaal beperkte kennis zou hebben over de regio, belangrijke recente gebeurtenissen en belangrijke figuren– quod certe non, (3) Verzoeker geen duidelijkheid zou kunnen bieden over wanneer hij precies AFGHANISTAN heeft verlaten – quod certe non, (4) Het feit dat verzoeker een tijdje in DUITSLAND heeft verbleven zonder er asiel aan te vragen in zijn nadeel zou spelen– quod certe non, (5) Het feit dat de broers van verzoeker, Ali Akbar en Mohammed Taher hier in BELGIË werden erkend als vluchtelingen op basis van hetzelfde asielrelaas, het asielrelaas van verzoeker niet zouden ondersteunen – quod certe non. (6) Er geen rekening zou moeten worden gehouden met het attest waaruit blijkt dat verzoeker in behandeling is voor posttraumatische stress omdat het geen medisch bewijs zou vormen van zijn toestand.

Hieronder zal verzoeker de door verweerster opgebouwde argumentatie punt per punt weerleggen:

B. Bewijsregels in het kader van een asielprocedure

1. De asielzoeker draagt in principe de bewijslast van zijn gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade.

Wanneer het relaas in zijn geheel geloofwaardig is, dit wil zeggen coherent, waarschijnlijk en niet in strijd met algemene bekende feiten, krijgt de asielzoeker het voordeel van de twijfel (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; RvV 28 januari 2010, nr. 37.798).

Dit voordeel van de twijfel werd ook verankerd in de Vreemdelingenwet, meer bepaald in artikel 48/6 lid 2 van de Vreemdelingenwet dat het volgende voorziet:

“Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2. Om de geloofwaardigheid te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met de opleiding, het intellectuele vermogen of de leeftijd van de asielzoeker (RvV 26 juni 2008, nr. X).

Voor asielzoekers die behoren tot een kwetsbare groep (psychologische problematiek, minderjarigen,...) wordt doorgaans een lichtere bewijslast gehanteerd of een verruimde toepassing gemaakt van het voordeel van de twijfel (RvV 17 februari 2012 nr. X; RvV 19 april 2012, nr. X).

Minderjarigen hebben niet steeds de maturiteit om het belang van een coherente verklaring in te schatten, noch kan van hen dezelfde detailkennis worden verwacht (RvV 30 november 2012, nr. X; RvV 19 april 2012, nr. X; RvV 24 januari 2012, nr. X).

4. Bijzondere aandacht dient met andere woorden besteed aan de het intellectuele vermogen, de geestestoestand én de minderjarigheid van verzoeker op het moment dat hij gehoord werd door verweerster.

Op het moment dat hij AFGHANISATN verliet, was verzoeker nog geen 16 jaar oud.

Thans zijn we ruim 2,5 jaar later.

Dit maakt dat het niet abnormaal is dat verzoeker geen perfect coherente of gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

In AFGHANISTAN ging hij ook nooit naar een reguliere school.

Tenslotte legde verzoeker tijdens zijn gehoor bewijs voor van het feit dat hij lijdt aan psychologische problematiek.

Dit alles dient in rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker, hetgeen verweerster naliel te doen.

C. Over de Afghaanse afkomst van verzoeker kan geen twijfel bestaan

Dat verzoeker een Afghaan is, wordt door verweerster op zich niet betwist. Verzoeker spreekt Afghaans, gebruikt de Afghaanse kalender, ect.

Dit is belangrijk om in het achterhoofd te houden bij de studie van de beslissing van verweerster en de daarin opgenomen argumentatie.

Wél insinueert verweerster dat verzoeker intern of extern zou zijn verhuisd, waardoor AQ MASJED niet meer zijn actuele plaats van herkomst zou zijn.

D. Met betrekking tot de leeftijd van verzoeker

Verzoeker blijft erbij dat hij ter goeder trouw verklaard heeft dat hij geboren is in het jaar 1999.

Dat is het geboortjaar dat zijn familie steeds voor hem heeft opgegeven en dat tevens vermeld stond op zijn taskara.

Inderdaad, verzoeker liet op een bepaald moment zijn taskara overkomen naar BELGIË. Hij kreeg deze aan in het opvangcentrum. Hij toonde deze zelfs aan zijn sociaal-assistente.

Spijtig genoeg raakte verzoeker zijn taskara kwijt nog voor het document werd gekopieerd.

Verzoeker is formeel dat ook op dit document vermeld stond dat hij geboren in het jaar 1999.

Het zou natuurlijk kunnen dat op zijn taskara niet zijn exacte geboortedatum vermeld staat, doch wel de datum waarop zijn geboorte werd geregistreerd.

Daarnaast is het relevant te benadrukken dat men in AFGHANISTAN niet bezig is met leeftijden. Er worden geen verjaardagen gevierd ect.

Het is dus perfect verklaarbaar én begrijpelijk dat verzoeker zelf niet meer goed weet wanneer hij nu net geboren is en hoe oud hij nu effectief is, maar dit mag geen argument zijn om te stellen dat verzoeker zou liegen over de redenen die er hem toe hebben gebracht om AFGHANISTAN te verlaten.

E. Verweerster heeft verzoeker enkel kunnen betrappen op een gebrek aan kennis (die perfect verklaarbaar is), niet op tegenstrijdige verklaringen

Wat ook belangrijk is om te benadrukken is dat verweerster verzoeker op geen enkele tegenstrijdigheid heeft kunnen betrappen, enkel een gebrek aan kennis.

Verzoeker heeft op een zeer consequente en duidelijk wijze gepraat over zijn problemen met de Taliban.

Dit kan alleen maar bijdragen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker zal niet ontkennen dat hij niet in staat was om op elke vraag van verweerster te antwoorden aangaande politieke figuren en gebeurtenissen zijn regio.

Maar in tegenstelling tot wat verweerster beweert is dit allesbehalve abnormaal.

Op het moment dat verzoeker zijn land verliet was hij in ieder geval minderjarig, zelfs wanneer men zou aannemen dat de uitgevoerde leeftijdtest correct zou zijn.

Het is begrijpelijk dat verzoeker zich gelet op zijn jonge leeftijd niet echt inliet met dit soort dingen.

Bovendien is verzoeker afkomstig uit een dorp waar geen elektriciteit was en dus ook geen televisie gekeken kon worden. Verzoeker leefde met andere woorden een zeer geïsoleerd bestaan.

Tenslotte is verzoeker nooit naar school geweest, zodat er vanuit mag worden gegaan dat hij een beperkt intellectueel vermogen heeft.

Ook in dat kader moet zijn eerder beperkte kennis worden geplaatst.

Louter volledigheidshalve merkt verzoeker op dat de beweerdelijke beperkte kennis onvoldoende bewijs uitmaakt van het feit dat verzoeker leugenachtige verklaringen zou afleggen.

Evenmin kan daaruit worden afgeleid dat AFGHANISTAN niet het actuele land van herkomst zou zijn van verzoeker.

F. Verzoekster heeft wel degelijk aangegeven wanneer hij – naar zijn eigen weten – AFGHANISTAN heeft verlaten

Verzoeker heeft naar best vermogen geantwoord op de vraag wanneer hij precies AFGHANISATN verlaten heeft.

Hij weet dat hij de grote Eid van het jaar 1394 nog thuis vierde, waarna hij het land ontvluchtte.

Op welke datum hij precies vertrok, weet hij niet meer.

Dit mag niet verbazen aangezien we ondertussen 2,5 jaar verder zijn, verzoeker zeer jong was op het moment van zijn vertrek, verzoeker geïsoleerd leefde, en verzoeker tenslotte nooit naar school ging.

Verweerster kan hieruit dan ook bezwaarlijk een argument putten.

G. Dat verzoeker geen asiel aanvraag in DUITSLAND is perfect te verklaren én te verduidelijken, waardoor er geen argument kan worden uit geput

Verzoeker heeft verweerster verteld over het feit dat hij een tijdje in DUITSLAND verbleef om vervolgens door te reizen naar zijn broers in BELGIË.

Verweerster meent een argument te kunnen putten uit het feit dat verzoeker geen asiel aanvraag in DUITSLAND, stellende dat hieruit afgeleid mag worden dat zijn vraag om bescherming niet reëel zou zijn.

Verweerster kan hierin onmogelijk worden gevolgd.

Aangezien de broers van verzoeker al eerder asiel aanvroegen in BELGIË waren zij perfect op de hoogte van het feit dat DUITSLAND verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker indien verzoeker daar asiel zou aanvragen.

Dit zou met andere woorden betekenen dat verzoeker zijn leven waarschijnlijk zou moeten opbouwen in DUITSLAND wanneer hij daar erkend zou worden als vluchteling.

Er kan dan ook alleen maar begrip worden opgebracht voor het feit dat verzoeker ervoor koos om pas asiel aan te vragen in BELGIË, zodat hij zijn leven kan opbouwen in de nabijheid van zijn broers.

H. Het feit dat beide broers van verzoeker op basis van hetzelfde relaas werden erkend als vluchtelingen is wel degelijk een argument dat de balans hoort te laten overhellen in het voordeel van verzoeker

Verweerster stelt in haar beslissing dat het totaal irrelevant zou zijn voor de asielaanvraag van verzoeker dat zijn broers alhier werden erkend als vluchteling.

Het moge duidelijk zijn dat zij hierin niet kan worden gevolgd.

Dit niet in het minst omdat het asielrelaas van deze beide broers identiek waren aan die van verzoeker.

Verweerster heeft verzoeker ook niet kunnen betrappen op een tegenstrijdigheid tussen zijn asielrelaas en dat van zijn broers.

Waarom worden zijn broers wel erkend op basis van dat relaas en hijzelf niet? Ze hebben nochtans hetzelfde meegemaakt, en dus ook hetzelfde verteld.

I. Met betrekking tot de geestestoestand van verzoeker

Verzoeker heeft te kampen met posttraumatische stress.

Als je een psychologisch probleem hebt, zoals verzoeker, dan is het niet gemakkelijk om een coherent asielrelaas te vertellen.

UNHCR vaardigde diverse aanbevelingen uit over de bewijslast in het asielrelaas (Handboek UNHCR, deel II, punt C.1):

“C. Cas dans lesquels l'établissement des faits soulève des problèmes particuliers

1) Personnes atteintes de troubles mentaux

206. On a vu que, pour déterminer la qualité de réfugié, il faut établir la réalité de cet élément subjectif qu'est la crainte et de l'élément objectif du bien-fondé de cette crainte.

207. Il arrive fréquemment que l'examineur se trouve en présence d'un demandeur atteint de troubles mentaux ou affectifs qui font obstacle à un examen normal de son cas. Comme une personne atteinte de troubles mentaux peut néanmoins être un réfugié, sa demande ne saurait donc être écartée, mais elle appellera des techniques d'examen différentes.

208. Dans les cas de ce genre, l'examineur doit obtenir, dans la mesure du possible, l'avis spécialisé d'un médecin. Le rapport médical doit renseigner sur la nature et le degré de la maladie mentale et porter une appréciation sur le point de savoir si l'intéressé est normalement apte à présenter son cas [voir, ci-dessus, le paragraphe 205 a)]. La méthode qui sera appliquée par l'examineur pour la suite de l'examen dépendra des conclusions du rapport médical.

209. Cette méthode doit être adaptée à la gravité de l'affection dont souffre le demandeur et il n'est pas possible de formuler des règles strictes. Il convient aussi de prendre en considération la nature et le degré de la «crainte» du demandeur, car on constate souvent un certain dérangement de l'esprit chez les personnes qui ont été exposées à de graves persécutions. S'il apparaît que la crainte manifestée par le demandeur n'est vraisemblablement pas fondée sur l'expérience vécue ou que cette crainte serait exagérée, il faudra peut-être, pour parvenir à une décision, attacher plus d'importance aux circonstances objectives qu'aux déclarations du demandeur.

210. De toute façon, il faudra alléger le fardeau de la preuve qui pèse normalement sur le demandeur et s'adresser à d'autres sources pour obtenir les renseignements que celui-ci ne saurait fournir – par exemple à des amis, des parents et d'autres personnes qui le connaissent bien, ou à son tuteur si on lui en a désigné un. On pourra aussi être amené à tirer certaines conclusions de la situation de l'entourage. Si, par exemple, le demandeur appartient à un groupe de réfugiés et se trouve en leur compagnie, il y a lieu de présumer qu'il partage leur sort et que sa position peut être assimilée à la leur.

211. C'est dire qu'en examinant sa demande l'élément subjectif de «crainte» risque d'être un élément d'appréciation moins sûr et l'on ne pourra sans doute pas y attacher l'importance qui lui est normalement attribuée; il faudra peut-être donner plus d'importance à la situation objective.

212. Il ressort des considérations qui précèdent que la détermination de la qualité de réfugié d'une personne atteinte de troubles mentaux exige, en règle générale, des recherches plus approfondies que dans un cas «normal» et, en particulier, un examen minutieux de son passé et de ses antécédents, pour lequel on aura recours à toutes les sources extérieures de renseignements disponibles.”

De beoordeling van het dossier van verzoeker vereiste met andere woorden een bijzondere aanpak.

Verweerster heeft daarentegen het dossier van verzoeker behandeld op dezelfde manier dan dat zij alle andere asielaanvragen behandeld, hetgeen blijkt geeft van een gebrek aan zorgvuldigheid.

J. Besluit

1. Uit hetgeen vooraf ging, blijkt dat de argumenten van verweerster zwak zijn en perfect kunnen worden weerlegd.

Er kan dan ook niet anders worden geoordeeld dan dat verzoeker het voordeel van de twijfel dient te genieten.

Verweerster kon verzoeker immers op geen enkele incoherentie betrappen.

Verzoeker dient dan ook het voordeel van de twijfel te genieten nu hij:

a) Een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; b) Alle relevante elementen waarover hij beschikt, heeft voorgelegd, en een bevredigende verklaring heeft gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) Zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk

zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) Hij zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of e) Vast staat dat het relaas van verzoeker minstens in grote lijnen als geloofwaardig dient worden beschouwd.

3. In hoofdorde past het dan ook de beslissing van verweerster te vernietigen en verzoeker de status van vluchteling toe te kennen.

[...]

1. Conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

2. Verzoeker verwijst in zake naar al hetgeen zij hierboven reeds uiteenzette.

3. Bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker dient bijkomend ook rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind, nu verzoeker op het moment van het nemen van de beslissing naar zijn eigen beleving nog minderjarig was.

Verzoeker verwijst in dat kader naar een arrest van 9 november 2012 van Uw Raad waarin werd aangenomen dat er voldoende indicaties waren dat de minderjarige Afghaanse vluchteling een reëel risico liep op onmenselijke en vernederende behandeling, gelet op de context van willekeurig geweld, gedwongen rekrutering en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van AFGHANISTAN (RvV 9 november 2012, nr. 91.265):

"Indien, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, in het district Paghman in de provincie Kabul geen situatie heerst van veralgemeend geweld kan toch worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op zijn kwetsbare profiel als alleenstaande minderjarige zijn er immers voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat verzoeker, in acht genomen de context van willekeurig geweld, gedwongen rekrutering van minderjarigen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst."

4. Verzoeker verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio:

"By Ajmal kakar

On Sep 22, 2017 - 17:15

KABUL (Pajhwok): A dozen Taliban militants were killed and 17 others wounded during an hours-long gunbattle with security forces in northern Kunduz province on Friday.

The Taliban attacked security posts in Gul Block and Takhta area of Dasht-i-Archi district at about 3pm and the ensuing clash lasted until noon, Kunduz intelligence chief Brig. Gen. Syed Amir Shah Sadat, told Pajhwok Afghan News.

He said one security personnel was killed and three others were wounded in the attack. While 12 attackers were killed and 17 others wounded as the forces returned fire, Sadat said.

He said nine bodies of the rebels remained on the scene and security forces lost four machineguns, three Kalashnikovs and one armored tank to the battle. A second tank of security forces was torched.

The Taliban have so far said nothing about their attacks in Dasht-i-Archi district."

En:

"US airstrikes have killed scores of civilians in the northern Afghan province of Kunduz, according to officials and residents in the area, a fierce battleground that has been hit by several errant US airstrikes in recent years. A US soldier was killed on Saturday after sustaining injuries on an operation in Logar in the eastern part of the country, the US military said. The airstrikes in Kunduz on Friday night targeted three villages in Chardara, a district west of the provincial capital where Taliban fighters have long maintained a strong presence. Afghan security forces prevented access to the bomb sites in Essa Khil, Qatl-e Aam and Uzbek Bazaar, barring relatives from picking up bodies and hindering a precise

assessment of the toll. Afghan forces claimed no civilians had been killed in the strikes. A provincial council member, Khosh Mohammad Nasratyar, estimated that around 55 civilians had been killed while an Afghan aid worker in the area, who asked not to be named, said at least 40 had been killed, including multiple women and children. The New York Times, citing residents and officials in the area, said at least 13 were dead. An Afghan security official, who also asked not to be named, said the Taliban had forced locals to carry bodies of insurgents killed the night before, just as the bombers struck. A spokesman for the US military in Afghanistan, Capt Tom Gresback, said US forces were looking into the allegations of civilian casualties but declined to say more about the operation, which he said was "ongoing". American and Afghan forces had been carrying out operations in the area for several days, but residents said aerial attacks intensified on Friday night with jets, bombers and drones crossing the sky incessantly. Residents said the bombings shook windows in the provincial capital and seemed worse than similar strikes in 2015, when coalition and Afghan forces battled the Taliban for two weeks inside the city. US airstrikes have surged dramatically since Donald Trump announced his Afghanistan strategy. More than 900 munitions were released in August and September, bringing this year's total to nearly 3,000, more than twice the expended munitions last year. Afghan anti-Taliban militias forces in Kunduz, one of the most tormented Afghan provinces.

The growing air campaign is a result of greater autonomy bestowed by Trump on his generals, and a possible sign of the direction of US involvement in Afghanistan. The CIA is reportedly seeking authority to conduct its own drone strikes in Afghanistan, a first if approved, according to the New York Times. Kunduz has long been one of the most tormented Afghan provinces, especially since 2015 when the Taliban captured and held the provincial capital. During the fight to retake the city, Afghan special forces called in a US airstrike which hit a hospital run by Médecins Sans Frontières, killing 42 people in one of the most spectacular mistakes of the war. The Taliban stormed the city again last year, albeit briefly, but fighting persisted. A month later, another US airstrike killed 33 civilians. The deadliest errant strike in Kunduz occurred in 2009, when an American war plane responded to a call from German forces and struck two fuel tankers captured by Taliban, killing more than 90 civilians who had gathered to siphon petrol from the trucks. In a separate incident on Saturday, a US soldier succumbed to wounds sustained on an operation in the eastern province of Logar, where another US airstrike in August killed 11 civilians. Gen John Nicholson, the top US commander in the country, offered "our deepest condolences to the family of our fallen brother". The soldier, whose identity has yet to be publicised, was the 15th coalition soldier killed in 2017, of whom 13 have been Americans."

En:

"ISLAMABAD —

A pre-dawn Taliban attack in northern Afghanistan has killed at least 13 government forces.

Officials reported the heavily armed insurgents raided a police outpost in the Khan Abad district of troubled Kunduz province. The district police chief, Hayatullah Amiri, confirmed the death toll to VOA, saying 14 police personnel were guarding the post at the time. One officer managed to escape, and the assailants took away weapons, ammunition and an armored military vehicle, Amiri added.

The Taliban swiftly took credit for the attack, claiming ensuing clashes killed 17 Afghan police personnel, including their commander, and left an insurgent fighter dead. The Taliban said the insurgents also captured the security outpost.

Taliban spokespeople often issue inflated battlefield gains.

Sunday's attack came a day after Afghan officials confirmed separate insurgent attacks in the eastern Ghazni province killed at least nine police personnel. Bloody October

October has seen repeated insurgent raids against government forces across Afghanistan, leaving scores dead.

The deadliest attack was Oct. 17 in the eastern province of Paktia where Taliban suicide assault groups stormed police headquarters and killed as many as 60 security forces, including the provincial police chief. A day after that deadly raid, Taliban insurgents led by a suicide car bomber assaulted an Afghan military base in southern Kandahar province, killing 43 officers and almost wiping out the facility. Suicide bombers also struck two Afghan mosques on Oct. 20, killing at least 72 worshipers. One of the attacks, the deadliest one, targeted a crowded Shi'ite mosque in Kabul, and Islamic State claimed responsibility.

On Oct. 21, a Taliban suicide car bomber killed 15 cadets just outside the main military academy in the Afghan capital, Kabul.

Afghan forces backed by increased U.S. airpower have also stepped up attacks against insurgents, who are in control of an estimated 40 percent territory of Afghanistan and continue to make battlefield advances. The intensified hostilities in 2017 have also witnessed record levels of Afghan civilian casualties, according to the United Nations."

Verweerster kan dan ook niet serieus voorhouden dat verzoeker er reëel risico zou lopen op ernstige schade.

5. Ondergeschikt past het dan ook verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: de verzoekende partij verklaart in het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz geboren te zijn en aldaar tot haar vertrek uit Afghanistan gewoond te hebben. De verzoekende partij verklaart nooit naar school geweest te zijn. Haar enige job was het helpen van landbouwers gedurende twee maanden, voor de rest bleef ze thuis. De verzoekende partij verklaart dat haar vader voor Hezb-i-islami werkte toen hij werd benaderd door leden van de partij om zijn zonen voor hen te laten werken. De verzoekende partij verklaart dat haar vader niet op dit verzoek inging en vervolgens stopte met werken voor hen. Haar vader is vervolgens beginnen werken voor commandant Z. van de Afghaanse lokale politie (arbaki's). De verzoekende partij verklaart dat ze regelmatig bezoek kreeg van de taliban. Ze vroegen zich af waarom haar vader was weggegaan en waar haar broers A.A.S. en M.T.S. verbleven. De verzoekende partij verklaart dat zij en haar ouders bang waren dat de verzoekende partij door hen ontvoerd zou worden. Daarom heeft verzoekers vader het vertrek van de verzoekende partij uit Afghanistan geregeld. De broers van de verzoekende partij hebben een verblijfstitel voor België gekregen.

In casu hecht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers voorgehouden recente herkomst uit het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu legt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure volgende documenten neer ter staving van haar relaas: de Belgische verblijfstitels van haar broers A.A.S. en M.T.S. en een brief van een pedagoge van het Oriëntatie en Observatiecentrum in Steenokkerzeel.

In casu betwist de verwerende partij niet dat de heren A.A.S. en M.T.S. de broers van de verzoekende partij zijn. Er liggen ook geen elementen voor om dit heden te betwisten. Het is inderdaad zo dat zij in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen. Dit element is op zich onvoldoende om aan te tonen dat de verzoekende partij sinds de vlucht van haar broers tot aan haar eigen vlucht uit Afghanistan in het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz verbleven heeft. De brief van de pedagoge van het Oriëntatie en Observatiecentrum in Steenokkerzeel toont evenmin aan dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar vluchtrelaas in Aq Masjed verbleef.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de

verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Voorts wijst de Raad erop dat de brief van een pedagoge van het Oriëntatie en Observatiecentrum in Steenokkerzeel geenszins aantoont dat de verzoekende partij aan psychologische problemen lijdt waardoor ze niet in staat zou zijn om op eenvoudige vragen omtrent haar voorgehouden profiel en regio van herkomst te antwoorden. Daarenboven houdt de brief een betoog in waarom de verzoekende partij niet aan Hongarije in het kader van de Dublin-III-procedure dient overgedragen te worden. Er wordt melding gemaakt van de problemen die ze aldaar ondervonden heeft. Voorts wordt aangegeven dat de verzoekende partij in Duitsland psychologische begeleiding gekregen heeft. De pedagoog geeft niet aan op basis van welk onderzoek ze tot deze vaststelling gekomen is. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt om de voorgehouden psychologische problemen te staven. Evenmin blijkt dit uit de overige documenten van het administratief dossier. *In casu* maakt de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat zij op het ogenblik dat ze Afghanistan verliet nog geen 16 jaar oud was, wijst de Raad erop dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt dat na een medisch onderzoek werd vastgesteld dat de verzoekende partij op 26 oktober 2016 een leeftijd had van 20.6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Alhoewel de verzoekende partij jong was bij haar vlucht uit Afghanistan, doch was zij ouder dan 16 jaar. De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing geen beroep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg is deze beslissing definitief.

Aangezien de verzoekende partij verklaart te zijn geboren in het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz, en daar heel haar leven te hebben gewoond tot haar vlucht uit haar land van herkomst, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan haar komst naar België. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partij konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoekende partij laaggeschoold is, doch gelet op het gegeven dat volgens haar verklaringen haar vader actief was bij Hezb-i-Islami en daarna gewerkt heeft voor een commandant van de lokale politie acht de Raad het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vragen omtrent de politiek, de aanwezigheid van de Taliban in haar regio en belangrijke gebeurtenissen gesteld heeft.

In navolging van de commissaris-generaal hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden recente herkomst uit het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz.

Ten eerste wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U verklaarde initieel dat u voor uw vlucht naar België nooit eerder in het buitenland verbleven had (CGVS, p. 13). Bij confrontatie met de verklaring van uw broer dat u al gevlucht was uit Afghanistan ten tijde van zijn gehoor in 2012 (CGVS 11/5203, 21/08/2012, p.8), gaf u toe dat u inderdaad met uw broers I. [...] en A. [...] al eerder naar Iran was geweest, maar beweerde u dat u werd opgepakt en teruggestuurd (CGVS, p. 23). Het feit dat u dit eerst trachtte verborgen te houden voor het CGVS is op zich al een negatieve indicatie voor uw asielrelaas en doet het CGVS vermoeden dat u al langere tijd Afghanistan ontvlucht heeft dan wat u nu beweert. Als excuus roept u in dat u niet goed begreep wat het CGVS bedoelde (CGVS, p. 23). Dit is op zich geen afdoend excuus, ook al omdat u zowel bij de DVZ als bij het CGVS eerder had verklaard dat u nooit ergens anders verbleven had dan in uw eigen dorp (Verklaring DVZ, 29/12/2016, vraag 10; CGVS, p.5).”* Deze pertinente en correcte motieven worden op generlei wijze weerlegd in het verzoekschrift.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geen informatie kan geven over belangrijke gebeurtenissen die in het district Imam Sahib, haar regio van herkomst, recent gebeurd zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“U verklaart geen weet te hebben van gevechten tussen de overheid en Taliban in uw regio, u haalt enkel aan dat de Taliban al heel lang aanwezig was in de bazaar en de dorpen maar dat u niet weet wanneer dit was (CGVS, p.*

25). U meende ook dat de taliban al "sinds lang" de controle had over uw district (CGVS, p. 24). Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat de aanwezigheid van de taliban in uw district eerder beperkt was het jaar voor uw vermeende vertrek uit Afghanistan. Sedert de eerste ronde van de laatste presidentiële verkiezingen in Afghanistan (maart 2014) verslechterde de veiligheidssituatie substantieel in de provincie. Dit kan bezwaarlijk een heel lange periode genoemd worden. Voordien werd uw district als een van de veiligste districten van de provincie beschouwd. Indien u werkelijk aanwezig was in Imam Sahib district in de door u aangehaalde periode zou u dit zeker moeten weten. Vervolgens moet ook worden opgemerkt dat u initieel verklaarde dat u geen weet heeft van incidenten die in het laatste jaar voor uw vertrek gebeurd zouden zijn (CGVS, p. 25-26). U haalt later aan dat er een zelfmoordaanslag was in de bazaar op een rijstmarkt en een explosie bij de Amu-rivier, hierover werd echter geen verdere informatie teruggevonden. Het opmerkelijkste echter is dat u blijkbaar geen weet heeft van de aanslag op de toenmalige politiecommandant Abdul Qayum Ibrahimi waarbij ook zijn vader omkwam, twee jaar voor uw vermeend vertrek uit Afghanistan. U voert daarentegen wel aan dat u weet heeft van een aanslag in de Basus-regio van Imam Sahib op een buzkashi-veld maar u weet niet wanneer dit gebeurd zou zijn. U oppert dat hierbij een zekere Khanaka omgekomen is maar u weet niet meer over hem dan dat hij een belangrijk persoon was (CGVS, p. 25, 27). Naar alle waarschijnlijkheid refereert u aan dezelfde zelfmoordaanslag maar het is erg bevreemdend dat u niet zou weten dat hierbij de politiecommandant van uw district omgekomen zou zijn samen met zijn vader en enkele anderen (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd). Verder blijkt de algemene kennis over uw regio gebrekkig. Zo weet u niet wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 8). Zoals eerder aangehaald was dit echter een erg woelige periode in uw regio. Het is dan ook erg vreemd dat u geen enkele indicatie heeft wanneer deze verkiezingen plaats zouden gevonden hebben. Ook opmerkelijk is dat u aanhaalt dat u naar de kliniek Utublaqo ging in Ali Berdi (CGVS, p. 13-14, 26-27) maar dat u geen weet heeft van andere klinieken in het Imam Saheb district. Nochtans blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat er ook in uw eigen dorp Aq Masjed een basis gezondheidscentrum was van dezelfde orde als die in Ali Berdi is. Uw bewering dat het basis gezondheidscentrum van Ali Berdi de enige kliniek in uw district was is daarenboven pertinent onjuist, er zijn verschillende klinieken in uw district. Daarenboven zijn ook uw verklaringen over de taliban in uw regio ongeloofwaardig. Zoals hierboven aangehaald verklaart u dat de taliban al gedurende een lange periode aanwezig was in uw district, maar desondanks kende u geen enkele talib van uw regio (CGVS, p. 24). U heeft zelfs geen weet wie de leider van de taliban in Kunduz was. Nochtans was Mullah Abdul Salam gekend in Kunduz als degene onder wiens leiding de taliban de regio onstabiel gemaakt heeft en was hij ook verantwoordelijk voor de val van de stad Kunduz in eind september 2015 (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd)." Voormelde pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing worden generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij.

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij de naam van de gouverneur van Kunduz ten tijde van haar beweerde vertrek kent en haalt zij A. I. als veiligheidscommandant aan, doch deze elementen zijn niet voldoende om de recente herkomst van de verzoekende partij uit het district Imam Saheb in de provincie Kunduz aannemelijk te maken. Ten eerste omdat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat: "Ook uw kennis over de plaatselijke commandanten van de Afghaanse lokale politie (arbaki) is ontoereikend om het CGVS te overtuigen dat u wel degelijk recent in de door u aangehaalde regio verbleven heeft. Nochtans staan de arbaki's centraal in uw asielrelaas. U haalt commandant Z. [...] en commandant J. [...] aan als commandanten van de arbaki's (CGVS, p. 15-16). Over deze commandanten werd echter niets teruggevonden. Bovendien kent u M. A. K. [...] niet (CGVS, p. 16). M. A. K. [...] wordt door vele waarnemers als de sterkste man in Kunduz gezien die het plaatselijke veiligheidsbeleid sterk beïnvloedt (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd). Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat uw kennis over de personen die het dagelijkse leven bepalen in het door u beweerde district van herkomst, namelijk Imam Sahib in de provincie Kunduz, onvoldoende is. [...] U stelt dat A. Q. [...] politiehoofd van het district Imam Sahib was. (CGVS, p. 15). Over A. Q. [...] kan u ook geen info geven hoelang hij politiehoofd zou zijn en wie er voor hem gekomen zou zijn. Opmerkelijker nog is dat u geeneens weet tot welke etnische groep hij behoorde. Tot twee keer toe antwoordde u naast de vraag vooraleer te moeten onderkennen geen idee te hebben van diens etniciteit (CGVS, p. 15). (CGVS, p. 15). Als districtshoofd noemt u verkeerdelijk A. I. [...] (CGVS, p. 26). Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat A. Q. [...] districtshoofd is van het district Imam Sahib en geen politiehoofd zoals door u beweerd werd. Bijgevolg kan ook A. I. [...] niet het districtshoofd geweest zijn zoals u opperde. Over deze persoon werd geen verdere info teruggevonden. Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat u A. R.I [...] niet kent (CGVS, p. 26, 28). Dit is opmerkelijk aangezien hij tot de invloedrijke I. [...] familie behoort die de facto over het Imam Sahib district heersen. Hij is niet alleen lid van het Afghaans parlement voor de provincie Kunduz

maar tevens de woordvoerder van het lagerhuis. Zijn vader en een broer werden tijdens een buzkashi wedstrijd in uw district om het leven gebracht twee jaar voor uw beweerde vertrek. U heeft geen weet van dit incident (CGVS, p. 28). Er kan worden verwacht dat u toch enige kennis zou hebben over deze persoon en de incidenten verbonden aan zijn familie. Dat u hier niets over zou opgevangen hebben indien u daadwerkelijk in dit district leefde op dat moment, is ronduit ongeloofwaardig (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd)."

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, waartoe hij echter in gebreke blijft. De verzoekende partij doet met haar betoog immers geen enkele afbreuk aan bovenstaande motieven van de bestreden beslissing waarop de verwerende partij zich steunt om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden regio van herkomst. De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om bovenstaande vaststelling te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen. De verzoekende partij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De verzoekende partij onderneemt aldus geen ernstige poging om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

De Raad kan, in navolging van de verwerende partij, na grondige lezing van het administratief dossier – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen – geen geloof hechten aan verzoekers beweerde recente herkomst uit het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz.

Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente herkomst uit het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

"a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad merkt op dat de verwerende partij op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren *“recent en rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, enerzijds, niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien waarvan het risico dient te worden beoordeeld. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen aannemelijk maakt. De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Aq Masjed in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz en aldaar gewoond te hebben tot aan haar vertrek uit Afghanistan. Uit voorgaande motieven blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt voor haar vertrek uit Afghanistan in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz verbleven te hebben. Bijgevolg maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk in voormelde regio een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan te lopen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België in het district Imam Saheb in de provincie Kunduz verbleven heeft, noch dat zij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij

een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS